

nemlig for det første om en Omordning af Garnisonsforholdene og dernæst, som sagt, om Tilvejebringelse af Krigsmateriel i ret stor Udstrækning. Baade den højtærede Minister og det ærede Medlem, som talte for Partiet Venstre, har hævdet, at Lovforslaget var et nødvendigt Supplement til den Hærordning, der blev gennemført i sidste Samling. Jeg kan for mit Vedkommende ikke erkende det. Det forekommer mig ikke, den Betragtning er rigtig, at Forslaget skulde være et nødvendigt Supplement, at det altsaa vil være umuligt uden dette at føre den nye Hærordning ud i Livet. Men selv om dette skulde være rigtigt, ved man jo i hvert Fald, at vi for vort Vedkommende var Modstandere af og stemte mod denne Hærordning, vi vilde ikke være med til den, vi ansaa den ikke alene for unyttig, men ogsaa for skadelig. Og det forekommer mig, at Forholdene i Virkeligheden ligger saaledes, at selve Forudsætningen for den Ordning, man gennemførte, ikke var til Stede. Det forholder sig i Virkeligheden saaledes, at de Partier, som gennemførte Ordningen, gennemførte den under en fuldkommen forkert Forudsætning. Man sagde nemlig: det, det drejer sig om, er at forsvare Neutraliteten, men samtidig var man villig til at erkende, at man overhovedet ikke kunde forsvare Neutraliteten. Man sagde: vi indretter et Neutralitetsforsvar, men vi kan ganske vist ikke forsvare vor Neutralitet, vi kan føre et henholdende Forsvar. Det var Teorien om det henholdende Forsvar, som fik Anerkendelse fra den Side, og som gjorde, at man gik til den Militærordning, vi her har faaet. Vi for vort Vedkommende var, som jeg sagde, mod hele denne Ordning, og i fuld Konsekvens heraf maa vi bekæmpe og stemme imod det Lovforslag, der her foreligger til Behandling. Men rent bortset fra, om de Forudsætninger var til Stede, hvorpaa man byggede Forsvarsordningen, kan jeg, som jeg før sagde, ikke erkende, at det skulde være nødvendigt at vedtage et Lovforslag af denne Karakter for at gennemføre den Hærordning, som Flertalspartierne vedtog i forrige Samling.

Der er to Forhold ved denne Ordning, som jeg synes begge er lige urimelige. Der er for det første dette, at man ved Forsvarslovene af 1909 bevilgede 9 170 000 Kr. til Ordningen af Garnisonsforholdene, til Bygning af Kaserner, Indretning af Øvelsespladser o. s. v.; hele denne Ordning blev gennemført i de følgende Aar, og Bygningen af Kaserner blev først færdig i 1913—14. Paa Statsregnskabet for Finansaaret

1913—14 er det sidste Beløb til Bygning af Kaserner opført. Altsaa, for ganske faa Aar siden ofrede man et Beløb af op mod 10 Mill. Kr. til Bygning af Kaserner. Jeg vil gerne spørge: ligger da virkelig Forholdene saaledes, at man bevarer disse Kaserner, samtidig med at man kræver yderligere 10 Mill. Kr. til Bygning af nye Kaserner, eller er det Meningen, at disse Kaserner, disse nye Bygninger, som er opført, skal realiseres, efterhaanden som den nye Militærordning bliver gennemført. Jeg tror ikke, dette er rigtigt, jeg tror, at Forholdet ligger saadan — saaledes har jeg forstaaet det —, at man vil bevare saa meget, som det overhovedet er muligt, og Grunden er ganske sikkert den, at man, som det ærede Medlem, der talte for Socialdemokraterne, mente, ikke ved, hvad Dag man atter skal holde Flyttedag. Derfor synes det, som om Forholdene ligger saaledes, at man bevarer saa mange af disse Etablissementer, som det overhovedet er muligt. Men man kan ikke rejse Landet rundt og fortælle, at man nu har etableret en Militærordning, som betyder en meget stor Besparelse baade økonomisk og personelt, og samtidig opretholde de mange militære Etablissementer og yderligere kræve 10 Mill. Kr. ekstra til nye Etablissementer. Det forekommer mig at være en saa grov Inkonsekvens, at ethvert fornuftigt Menneske kan se, at dette ikke kan være rigtigt. Det, der sker, er jo dette — og jeg synes, at det ærede Medlem, der talte for Socialdemokraterne, har Ret i, at det er noget ganske usædvanligt —, at man her møder med et Lovforslag og kræver 10 Mill. Kr. til nye Bygninger, uden at man aner noget som helst om, paa hvilken Maade disse Penge skal bruges. Ministeren kom med en ganske ejendommelig Udtalelse, idet han sagde, at det hele befandt sig paa Overvejelsernes Stadium. Jeg maa sige, at jeg har endnu aldrig i alle de Aar, jeg har siddet her paa Rigsdagen, hørt en Minister komme og forlange 10 Mill. Kr. til Foranstaltninger, med Hensyn til hvilke man befandt sig paa Overvejelsernes Stadium. Derfor forstod jeg heller ikke ganske dette, at det ærede Medlem, der talte for Partiet Venstre, sagde, at det var aldeles vist, at man maatte bevilge disse Millioner, for det var en Forudsætning for det hele. Hvor kan det ærede Medlem vide det, naar det hele befinder sig paa Overvejelsernes Stadium? Det synes mig at være ganske umuligt; naar det hele saadan ligger hen i det blaa, ganske i det uvisse, saa kan man jo dog ikke staa op og erklære, at det er